

Joszif Brodskij

KARÁCSONYI ROMÁNC

Zsenya Rejnnek, szeretettel

Úszik megmagyarázhatatlan
búban, a téglafalak mentén,
éji hajó, fény-olthatatlan,
a Sándor-parkból útra kelvén.
Éji hajó, kihaltan kongó,
sárgálló rózsához hasonló,
járókelők járnak felül még, –
tyúkszemre nem lép.

Úsznak megmagyarázhatatlan
búban holdkórosok, piások,
az éji fővárosra kattant
gépet a külföldi pacák most,
s aztán az Ordinkára vágat
a takszi, beteg utasokkal,
s a holtak ölelkezve állnak
a villasorral..

Úszik megmagyarázhatatlan
búban a költő, bánatával,
a petróbolt előtti sorban
állni a házmester nem átall,
siet a csúf utcán szokatlan
szerelmes vén, de szép alakja,
úszik megmagyarázhatatlan
búban a nászutak vonatja.

Úszik a Moszkva-parti búban
az úszó végzetes bajokba,
s a zsidó dialektus búsan,
elsárgult lépcsőkön bolyongva,
s a vágyból kiábrándulásba,
a Szilveszter előtt, vasárnap,
úszik a környék szépe, ám a
bánatát meg nem magyarázza.

Úszik szemünk előtt az este,
a fülkén hópelyhek remegnek,
sápadt-fagyos szél tenyeredre

bélyeget süt – égő-veres lett,
s lámpák közt áramolva, lágyan,
s mint édes halva, illatozva,
fejünk fölött a szent karácsony
pirogját hozza.

Új éved kék-sötét habokban,
a város tengerében úszva
megmagyarázhatatlan búban –
az életed kezdődne újra?
minthogyha fény s dicsőség volna,
siker s kenyérrel teli bendő,
mintha a lét lendülne jobbra,
bár balra lengő.

1961. december 28.

A FALUBAN AZ ISTEN...

A faluban az Isten nem bujik
minden sarokba, ám mindenhol ott van,
s az ajtót tisztesen felére osztja.
Jól él a falun. Minden szombaton,
vaslában fortyogtatva lencsét,
táncol a tűzben, és álmatagon,
mint szemtanúra, rád kacsint a szentség.
Sövényt kerít, vadonc erdészhez ad
hamvas szüzet, s csupán tréfából óva,
intézi el, hogy soha vadkacsát
el ne trafáljon a vadász golyója.
Kiváltságod, hogy mindezt fölfedezhesd,
s fülelhess őszi sípok füttyszavára,
a te kegyed csak: látod-hallod ezt te,
a falu egyetlen ateistája.

1964.

BAKA ISTVÁN fordításai